

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 228.

Femte Session.

69de Møde.

Torsdagen den 19de Januar.

(Fortf.)

Ordføreren (fortf.): Men det ærede Medlem lægger dog for megen Vægt paa Slesvig; det er ikke Slesvigs Repræsentation i Fællesforsamlingen, men det er Fleertallet i Fællesforsamlingen, hvorpaa det kommer an; og, skulde den slesvigiske Forsamling, mod al sund Fornuft, sende eensbøigt valgte Mænd til denne Fællesforsamling, troer saa ikke det ærede Medlem, at de vilde komme til at betyde saa meget mindre? Vi maae vel overveie, at den Art Indflydelse af forbigaaende politiske Stemninger ere uundgaaelige, hvilken Vei vi end gaae. Vi maae tage det med, vi maae finde os deri; men de ville undergrave sig selv. Jo mere de træde frem i en cras, i en urimelig Skikkelse, desto snarere ville de tabe deres Betydning, og de Gjenstande, hvorom der bliver at forhandle i Fællesforsamlingen, ere af den Natur, at de give et meget ringe Spillerum til de Anstuelser, som nu dele Landsdelene imellem, som stille dem fra hverandre. Det kan ikke nytte at ville danne en compact Mæsse, for at modstaae de almindelige Interessers Indflydelse; thi de ville da blive overstemte, de ville snart komme til at føle, at de selv maae bære hele Byrden af den uhyggelige, urigtige, uforstaaelige Maade, hvorpaa de deeltage i Fælleslovgivningen. Nu er det ganske vist, at ethvert af de ærede Medlemmer, der have den Anskuelse, at man under Fællesforsamlingen bør bringe saa mange Anliggender ind som muligt, tillige maa have den Anskuelse, som det ærede Medlem har udtalt; men de af os, som derimod blive staaende ved kun under Fællesforsamlingen at ville beholde

alle de Anliggender, der hidtil, om jeg saa maa sige, have ligget under Fællesskabet i hele Statens Styrelse, de Anliggender, som ved vort Forslag ere inddragne derunder, have ikke denne Frygt; thi der faae Interesserne et ganske andet Afløb, der blive de ledede hen paa ganske andre Puncter. Efterat den ærede Minister har udtalt sig om Forslaget under Nr. 44, og efterat han har sagt, at Regjeringen dog ikke kunde gaae ind derpaa, har han tilføiet, at han syntes, at der maatte være Meget i vor Stilling, i den hele foreliggende Nødvendighed, der maatte føre os til dog at give Regjeringen den fuldstændige Indrømmelse til fri Handling, som er forlangt i Udkastet; saaledes troer jeg, at jeg opfattede ham rigtigt. Men troer ikke den ærede Minister, at der i det, vi have gjort, ligger et Bevlis for, at vi ogsaa anerkende, at der er Meget, som maa føre os til at betroe saameget som kun muligt i Regjeringens Hænder, uanseet hvilke forskjellige Betragtningssmaader af Regjeringens hele Forhold der forørigt gjøre sig gjældende. Men, naar nu den ærede Minister siger, at den Form, hvori Grundloven for de fælles Anliggender skulde komme frem, ogsaa stikres os ved de forskjellige nu stedfindende Forhold, saa troer jeg, han tager feil; jeg troer, at denne hans Anskuelse ikke er sikker, ikke er rigtig, ikke er klar. Der er Intet i Forholdenes Natur, som i mindste Maade kan sikre os, at Fællesforsamlingen vil faae det Indhold, og den Form, som vi troe vi ere berettigede til at kræve. Dersom den ærede Minister sagde: „Danmarks Riges Grundlov maa i Gæt og Alt fyldestgøres, derom er det kongelige Tilsagn sikkeri“, saa siger jeg: „Naar vi først have den Udtalelse, saa behøve vi ikke Mere, saa ere vi tilfredse; men den Ud-